
Premiera predstave **Stenica**

RA SLOVENIJA 1, 19.02.2017, **DOGODKI IN ODMEVI**, 15.46

Sinoči je bila v **Prešernovem gledališču** Kranj premiera predstave **Stenica**, ki jo je po motivih pravljичne komedije Vladimirja Vladimiroviča Majakovskega, pod režijskim vodstvom Jerneja Lorencija pripravila in uprizorila ekipa igralcev in Lorencijevih ustvarjalnih sodelavcev. Petra Tanko.

PETRA TANKO: Kaj nenehno razjeda človeško družbo, kaj nas draži, kaj povzroča razdiralne obrate in kaj je torej tisto kar imenujemo **stenica**, se v predstavi sprašuje ekipa ustvarjalcev. Podlaga temu spraševanju sta vzporedni zgodbi o ljubezni in konformizmu, ki

jo širše oklepata že zgodbi o socializmu in kapitalizmu. Časovno potovanje od 50. let preteklega stoletja do recimo leta 2090 v lokalni geopolitični realnosti se dogaja predvsem pred ready made besedil, od epitafov do reklamnih sporočil, preko gesel iz znane družabne igre, znanih blagovnih znamk pa tudi vrhuncev v umetnosti in športu na kar smo bili ponosni domala vsi rojeni pred letom 1985. te epizode vzbuja simpatijo s prejšnjim sistemom, vendar pa vanje ves čas vdira kapitalistična logika, naj si bo to z likom frizerke, lastnice zasebnega frizerskega salona, naj si bo s potrošniškimi apetiti, ki se zbudijo ob posebnih priložnostih ali s posebljenim individualizmom. Vse skupaj torej kaže na to, da je inercija družbene naravnosti močnejša od posameznika. Pa mora res biti tako. Izvrsten igralski kolektiv znotraj katerega ima vsak posameznik svoj izrazni prostor, notranja in zunanja dinamika predstave, vizualni, zvočni elementi, ter tehnično preišljeni dramaturgija in režija vse skupaj ustvarja konherentno predstavo z nepozabnimi detajli v igralskih bravurah. Problematično se zdi le moraliziranje, ki vse skupaj oklepa. Parodični učinek, ki se tu in tam pojavlja z ozirom na pretekli ali prihodnji čas je vsekakor odlično umeščen v konceptualno celoto, saj razdira sentimentalno iluzijo, na kateri se zdi smo tesno navezani, vendar le namesto zavzetega stališča in odpiranja novih možnosti, ki bi jih lahko razprl sedanji čas. Ta ni eksplicitno tematiziran in tako se predstava katere konec je pravzaprav ponovitev začetka, izvede v brezplodno kritiko gledalcev v dvorani in namerno ali nenamerno vzbujanje krivde kot da nič ne storimo. Velike teme, velika vprašanja. Prevelika.